

1951 Dec.

A NÉVTELEN TELEFONÁLÓKNAK

Ugy látszik a kommunista ügynököknek a tyukszemére léptem. Nem tudom a három cikk közül melyik keltette fel haragjukat. A This Week Magazin cikke-e, amely coast to coast hatmillió példányban közölte tudósításomat a magyar gyermekek tetoválásáról. Vagy talán azért gerjedtek haragra, mert Mr. Robert Watt kérdésére azt mertem válaszolni a televízión: "Jó lesz, ha az amerikaiak vigyáznak az álöltözetben járó kommunista ügynökökre!" Ugy hiszem inkább az a kis leleplezés fáj a legjobban, mely a "Piket és a Kominform" című cikkben jelent meg: "Budapesti és new yorki kommunista lapokban egy időben indultak meg a sorozatos támadások a Free Europe Radio ellen."

Ezt aztán letagadni igazán nem is lehet. Itt vannak a budapesti lapok és a new yorki lapok. Helyben.

Egyesek, — úgy kell velnem, — nem szeretik, ha a nyilvánosság előtt ily egyszerűen bizonyítható tényekkel előálunk. Legalább is erre mutat a sok névtelen telefonálás. Nem győzzük hallgatni a szitkokat.

Igérik, hogy megpofoznak, dagadtra vernek, szembe köpnek, a Ryilt utcán meggyaláznak, megkorbácsolnak: — ezek mind halk idézetek abból a szótárból, amely rossz emlékeket idéz elő bennünk. Már mint bennem és a feleségemben. Va-

lahányszor Budapesten akár a kommunistáknak, akár a nyilasoknak a képviselőházban, vagy nyílt gyűlésen, lapban vagy élő szóval a fejére olvastunk, a terrorkülönítmény mindig jelentkezett a telefonon. Hol matróz segédlettel, hol anélkül. Néha tényleg meg is vertek, le is köptek, többször rám löttek, koncentrációs táborba küldtek. Föltünk is sokat, de Istennel éltünk és kötelességünket mindig teljesítettük.

Ez az egyetlen válaszom a névtelen telefonálóknak.

F.B.

